

[Indenrigsministeren.]

være en løftestang. Det tilsigtes simpelt hen med lovforslaget at føre en virksomhed, som tidligere har ligget hos Den almindelige danske Lægeforening, over til indenrigsministeriet, nærmere betegnet autorisationen fra fodterapeutskolen. Der er altså ikke noget skjult i dette lovforslag; det er kun en konsekvensændring.

Til fru Edele Kruchow vil jeg sige, at det er rigtigt, at indholdet af stk. 4 i § 1 kan lyde lidt mærkeligt, men forudsætningen for at få det ændret er en udvalgsbehandling, og det forstod jeg fruén ikke forlangte. Jeg gør opmærksom på, at vi i 1968, den 8. maj, vedtog en lov om terapiassistenter, hvori findes nøjagtig den samme ordlyd, og det gælder også for ergoterapeuter og andre. Det er det, der er skrevet af her. Der er ikke forsøgt lavet noget særlig kringlet i denne situation.

Jeg er parat til at se på det, hvis man ønsker det, men kan i øvrigt bare sige, at folketinget tidligere har stadfæstet, at sådan er reglerne, når man laver en autorisation. Så vidtgående skal de være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om lån til betaling af ejendomsskatter for visse parcel- og rækkehuse.

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 873, fremsættelsen i tidenden sp. 808).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erhard Jakobsen: Da loven her blev behandlet og vedtaget for nogle år siden, var der megen skepsis til stede. Jeg husker, at vort elskelige daværende medlem hr. Gottschalck-Hansen talte om, at der nærmest

var tale om, at man startede med en dosis narkotika, og så ville det blive værre og værre. Et andet elskeligt medlem, hr. Thisted Knudsen, mente i den daværende indenrigsministers ikke altid smilende ansigt at kunne se hans skepsis over for det forslag, som hans besværlige partifælle havde presset på for at få igennem. For at gøre betænkelighederne fuldkomne mødte også de kommunale organisationer op og udtalte ret store betænkeligheder med hensyn til, hvad konsekvenserne kunne blive.

Man kan vist roligt sige, at alle betænkelighederne er gjort til skamme. Intet af alt det, man frygtede i retning af alt for store forpligtelser for kommunerne, en socialisering af de gamles huse og alt sådan noget, er der blevet noget af. Derimod er der ud af bestemmelserne fremstået et øjensynligt behov for at gå videre, idet man ikke alle steder i landet har været lige opmærksom på den mulighed, der var for at hjælpe vore ældre medborgere. Jeg vil endda bede ministeren overveje — men det kan vi jo tage op i udvalget — om der måske endda kunne gøres én udvidelse til ved uden skade for kommunerne og uden betænkeligheder også at drage andre tilfælde ind, hvor man yder mennesker hjælp — jeg tænker f. eks. på enkepensionister — og hvor folk er kommet i en situation, så samfundet må sige, at den bedste løsning er, at de får mulighed for at blive boende i det hjem.

Når vi tænker på diskussionen forleden dag om ejendomsskatter, kunne en og anden af mine udmærkede kolleger måske fristes til at drage mig til ansvar for mit lidt voldsomme forsvar for det kommunale selvstyre og spørge, hvordan det rimer med det her, hvor man altså tvinger kommunerne til noget. Da det kan have betydning for den principielle holdning til sagen, vil jeg godt benytte lejligheden til at sige, at naturligvis er der den grænse for det kommunale selvstyre, at vi må garantere, at borgere i nogenlunde samme situation bliver nogenlunde ens behandlet overalt i landet, så vidt det er muligt. Kommunerne har, som det blev sagt forleden dag, vidt forskellige forhold, når det drejer sig om indkomstgrundlaget og ejendomsbesiddelsernes sammensætning. Nogle steder har man meget erhvervsjord, andre steder har man kun lidt. Derfor bør kommunerne helt naturligt